

ПРОТОКОЛ

№ 128

гр. С., 02.04.2024 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – С. в публично заседание на втори април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Мая П. Величкова
Съдия: Пламен Д. Стефанов
Съдебни ПЛАМЕН ХР. ГАГАМОВ
заседатели: Камелия М. Михова
М.слав В. Митев

при участието на секретаря ИЛКА Й. ИЛИЕВА
и прокурора В. Д. Б.

Сложи за разглеждане докладваното от Мая П. Величкова Наказателно дело
от общ характер № 20232200200637 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 10:00 часа се явиха:

За Окръжна прокуратура-гр.С., редовно призована, се явява прокурор В.
Б..

Подсъдимият Г. Р. В., редовно призован, се явява лично и с адв.П. Т. от
АК гр.Я., редовно упълномощен от досъдебното производство.

Частният обвинител Н. Х. Р., редовно призована, се явява лично и с
повереника си адв.Д. Д. от АК С., редовно упълномощен.

Свидетелят В. Р. Г., редовно призован, се явява лично.

Свидетелят М. Р. Р., редовно призован, се явява лично.

Свидетелят В. Е. Д., редовно призован, се явява лично.

Вещото лице д-р Т. А. Ч., редовно призован, се явява лично.

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото.

Адв.Д.: Да се даде ход на делото.

Частният обвинител Р.: Да се даде ход на делото.

Адв.Т.: Да се даде ход на делото.

Подс.В.: Да се даде ход на делото.

Съдът намира, че не са налице процесуални пречки за даване ход на
делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И :

ДАВА ХОД на делото.

Делото е във фазата на съдебно следствие.

САМОЛИЧНОСТ на явилите се свидетели:

М. Р. Р. - на 28г., българин, български гражданин, средно образование, работи, неосъждан, без родство със страните;

В. Е. Д. - на 36г., българин, български гражданин, средно образование, работи, неосъждан, без родство със страните;

В. Р. Г. - с установена по делото самоличност.

Свидетелите предупредени за наказателната отговорност, която носят по чл.290 от НК, обещават да говорят истината, като свид.В. Р. Г. е запознат с правото му по чл.119 и чл.121 ал.1 от НПК.

Съдът ОТСТРАНИ свидетелите от залата.

Вещото лице д-р Т. А. Ч. - с установено по делото самоличност.

Вещото лице предупредено за наказателната отговорност по чл.291 от НК, обещава да даде заключение по знание и съвест.

СТРАНИТЕ: Запознати сме със заключението. Не се противопоставяме първо да бъде разпитано вещото лице.

Съдът ПРОЧЕТЕ заключението по изготвената допълнителна съдебно-медицинска експертиза.

В.л. Т. Ч., РАЗПИТАН КАЗА: Поддържам даденото от мен заключение. Тези описани прободно-порезни рани добре отговарят да са получени от един и същи нож. При безразборни замахвания движенията са хоризонтално, а не с цел пробождање, проникване. Не бих могъл да твърдя, че са били безразборни замахвания с ръка. Раните са със значителни дълбочини, с увреждания на значителни тъкани. Чак толкова голяма сила, като да замахва с чук, не е било необходимо, за да се причинят. Ножът е бил наострен, с остър връх и с добре наточен режещ ръб. Не е било необходимо прилагане на чак такава голяма физическа сила с този нож, за да бъдат причинени установените по време на аутопсията травматични увреждания. Не е било като да замахваш с чук и не е необходимо толкова голяма сила, както с чук или с мотика, или с друг предмет. Причиняването на тези увреждания с ножа не изисква прилагането на съществена физическа сила.

СТРАНИТЕ: Нямаме въпроси към вещото лице. Да се приеме заключението.

Съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ПРИЕМА И ПРИОБЩАВА заключението по изготвената допълнителна съдебно-медицинска експертиза № 17/2024г.

За изготвянето на експертизата на вещото лице д-р Т. А. Ч. да бъдат изплатени 307.89 лева от бюджетните средства на съда. (изд.РКО)

Съдът покани в залата свид.М. Р. Р. и пристъпи към разпит му.

Свид. М. Р., РАЗПИТАН КАЗА: Обещавам да говоря истината и да не затаявам истина. На 27 април 2023г. в с.Г.А. посетихме произшествие. Получихме сигнал от оперативната дежурна част за, ако не греша, мисля, че

беше семеен скандал. Разбрахме се с подаващия сигнала на самата бензиностанция да се срещнем, защото там е трудно с улиците. Мисля, че големият син ни посрещна и ни показа къде е къщата. Мъж ни посрещна и ни показа къщата, където е станало произшествието. Заведе ни до там. Когато пристигнахме на място имаше група хора, може би трима или четирима човека, които бяха пред вратата, която е входната на самата къща. Спомням си кои бяха там. Единият е от свидетелите, братът на обвиняемия, беше там. Възрастната баба беше там. Двамата сина – деца на пострадалия бяха там. Имаше и едно младо момиче, което не си спомням, предполагам сме установили, но не помня коя беше. Пострадалият беше легнал на земята с кръв по тениската. Двамата му сина го бяха заобградили, плачеха и се молеха и ме питаха дали бил жив. В отговор на това аз им казах, че не мога да констатирам подобна информация и чакаме екип на медицинската помощ, които съответно да си работят по направление. Паралелно с това запазихме местопроизшествието. Докладвахме на дежурния. Уведомихме за установеното на място. Уведомихме си прекия ръководител, който каза, че се отправя към местопрестъплението. Подсъдимият по делото беше там. Още, когато влязохме и още като видях униформени служители, каза „Аз съм виновен“. Подсъдимият беше седнал на стъпалата, по мой спомен, точно на входната врата на самата къща и още като ни видях заяви, че извършителят е той. Каза „Аз го намушках. Аз го наръгах“. Имаше думи от това естество. Уведомихме групата и те казаха, че идват. С колегата Д. направихме необходимото за запазване на местопроизшествието, поставихме белезници на извършителя. Обикновено в селските райони и не само там, хората когато видят сините буркани, светлините, присъствието на полиция, събират се съседи, които искат да влязат в двора. В случая това не се случи. Ограничихме свободния достъп до жилището, като не позволихме на тълпата да влезе вътре двора, а тези които бяха в двора те са част от семейството и те останаха там. Подсъдимият, непосредствено след установеното от нас, го приведохме в патрулния автомобил с белезници и колегата Д. остана да го охранява, съответно докато аз охранявам местопроизшествието до пристигане на оперативната група. След това изготвих докладна записка за извършените действия.

Подсъдимият сподели, че са се скарали и по време на скандала, който са водили помежду си, просто е забелязал пред себе си нож, взел го е и го е използвал. Това разбрах аз от първоначалната беседа с него. От събраната информация стана ясно, че в смисъл поне на мен ми стана ясно, че самото деяние се е случило или вътре в къщата или на самия вход на къщата, което нас ни ограничава. Ние не влязохме вътре в къщата, предвид това да запазим веществени доказателства, улики и да оставим непокътното местопроизшествието. Стана ясно, че се е случило с нож, но въпросната вечер ние не го установихме ножа. Вече разследващия полицай, дознател, то е по тяхното направление да изясняват нещата. Аз нож не видях. Пострадалият, по моя преценка, не беше жив, когато пристигнахме. Ние бяхме там, когато

пристигна линейката. Не мога да се ангажирам със срокове, след нас дойде линейката. Лицето, което каза, че е извършител на деянието, се намира в залата и е подсъдимия по делото.

Предприехме действия за ограничаване достъпа до самата сграда, до къщата. Не позволявахме на лица да влязат вътре в къщата. Мисля, че бабата, възрастната дама, имаше необходимост да седне на стол. Мисля, че тя влезе вътре и после веднага след това излезе със стол. Мисля, че беше влязла за нещо вътре. Само възрастната дама видях да влиза вътре в къщата, като след няколко секунди излезе. По-млада жена имаше, тя е съпругата на пострадалия, доколкото разбрах аз. До пострадалия бяха две момчета, които разбрах, че са му синовете. Те му държаха ръцете, придържаха му главата и му говореха. Беше легнал на цимента пред стълбите на къщата. Бабата, жената на подсъдимия, беше там на място. Впоследствие дойде и съпругата. Може би след три или четири минути, след нашето пристигане, забелязах и съпругата на пострадалия, която не мога да кажа дали тогава е пристигнала или е била в някоя стая. Не разбрах откъде дойде тя. Съпругата на пострадалия е частния обвинител по делото. Подсъдимият също беше там и неговия брат, доколкото разбрах, също беше там. Името на брата не го знам. Той е единият от свидетелите, които са днес с нас по делото. Не знам как се казва. Всички бяха отвън в двора пред къщата първоначално, впоследствие се опитахме максимално да запазим произшествието, като изкарахме другите хора навън пред двора на къщата, на улицата, а при пострадалия останаха само децата и съпругата, които също в хода на работата изкарахме навън на улицата.

Братът на подсъдимия помня, че стоеше върху една моторна фреза с ремаркенце. Тази фреза беше на улицата отпред пред двора на къщата. В двора не си го спомням братът на подсъдимия. Смятам, че братът на подсъдимия беше отвън на улицата като пристигнахме. Между другото, то си беше голяма галимация, суматоха, хора влизаха, излизаха, не ни слушаха разпорежданията. Все пак моментът беше очевидно травмиращ. Хората бяха изпаднали в паника и беше наистина голяма галимация. Влизаха, излизаха. Ние крещяхме, бутяхме се, опитахме се максимално да си свършим работата, обаче разбираемо е нещата не стават в този момент винаги по презумпция, както трябва да станат.

Братът на подсъдимия, аз не си спомням да съм осъществил контакт с него. Колегата Д. мисля, че проведе разговор с него. Ние изпълняваме ППД в Участък „П.“. Персонално аз не съм ходил на инциденти или скандали с тези лица, тъй като аз постъпих няколко месеца преди този случай на работа в Участък „П.“ и лично аз нямам опит и нямам спомен с това семейство лично да съм бил при тях на сигнали по служебна необходимост за инциденти. Нямам никаква информация за семейството.

СТРАНИТЕ: Нямаме повече въпроси към свидетеля. Съгласни сме да бъде освободен от залата.

Със съгласието на страните съдът освободи свидетеля от залата.

Съдът покани в залата свид.В. Е. Д. и пристъпи към разпит му.

Свид.В. Д., РАЗПИТАН КАЗА: Обещавам да говоря истината и да не затаявам истина. Посетих това произшествие на 27 април 2023г. в с.Г.А.. Получихме сигнал за сбиване с пострадал и като пристигнахме на място установихме в двора на къщата, че има едно момче, което беше на земята по гръб, като още двама човека имаше около него, които го държаха по гърдите или по врата, не мога да си спомня. В близост до тях точно, където е входа на самата къща, имаше още един възрастен господин на стълбите. Той даже, още преди да разберем за какво става въпрос, той каза „Аз съм убиеца. Аз го убих“. В последствие разбрахме, че всъщност той е баща на пострадалия и между тях е възникнала някаква свада, като са били събрани на маса в къщи, като в хода на скандала между тях, той е взел отнякъде нож, от масата ли от някъде от жилището ли, и го е намушкал. Този господин, който беше убиецът, който сам си призна, че е убиеца, го изкарахме веднага от двора и го прибрахме в нашия автомобил, тъй като междувременно се събраха още доста роднини. Запазихме мястото там и изчакахме на място линейката, които след като дойдоха се опитаха да окажат някаква първа помощ и установиха, че няма как да се съживи лицето. Имаше още двама човека, които държаха пострадалия. Бяха млади, около 20 годишни. Братът на извършителя беше в близост. Той беше извън имота на едно като мотофреза. Беше седнал на тази мотофреза. Той също обясни в общи линии същата ситуация. Обясни, че са се скарали вътре в къщата и извършителят, брат му, е взел отнякъде нож. Никой не можа да обясни откъде го е взел този нож и е намушкал сина си в тялото някъде. Към него момент не можахме да намерим ножа. На следващия ден колегите от криминална, които работеха по случая, го намериха мисля, че в мивката в къщата или около нея. През това време ние докато бяхме отвън, вътре в къщата беше съпругата на извършителя, доколкото си спомням. Тя беше в паника и не можеше да излезе. Явно се беше паникьосала, мислеше, че вратата е заключена, а тя не беше заключена. Помогнахме ѝ да излезе. Може би около половин час, след като пристигнахме на място ѝ помогнахме да излезе и я настанихме отвън, извън имота, за да може да се работи с нея. Съпругата на пострадалия, като отидохме мисля, че я нямаше. Дойде в последствие и беше с някакви дечица. Тя, доколкото знам, беше в някакъв съседен имот. Поне така съм разбрал. Дойде отвън някъде, мисля, че в някакъв съседен имот е била през цялото време. Запазихме произшествието до идването на оперативната група. От там нататък вече колегите, които са от оперативната група и от криминална полиция, работиха по случая. Изготвил съм докладна записка за произшествието. Установихме доста свидетели, които са били на мястото, но вече не мога да ги посоча по имена, в докладната са написани. Мисля, че пак съпругата на извършителя на другия ден, беше подала сигнала, че ножът е бил в мивката или някъде около мивката. Ако не се лъжа, в някаква тенджера или под нея, е бил.

Извършителят си призна, но не сме го питали за мотиви. Той беше и той в едно такова състояние, не беше в шок, но според мен си беше осъзнал

вината и не можеше да ни даде някакво обяснение. Само казваше, че той е виновен. През цялото време само това повтаряше.

С възрастната жена, жената на извършителя, ние не можахме да беседваме, защото тя около час и половина й отне да се осъзнае къде се намира. Междувременно и други роднини идваха. Беше голяма суматоха. Те пък започнаха да я обвиняват, че мъжът ѝ е виновен за смъртта на детето ѝ. Просто на място не можахме да беседваме с нея въобще. По-късно вече с нея са беседвали колегите от криминална. Ние лично не сме беседвали. Тогавашият началник С.И. беше на място, нашият началник Н.Е. беше на място, но кой е беседвал с нея не знам.

Ограничихме достъпа до къщата. Колегата Р. беше вътре в двора и той запази мястото, където беше паднал човека, както и входа към къщата. Той фактически, пострадалият, беше непосредствено пред входа на къщата на земята, пред стълбите на къщата. Единственият човек, който имаше достъп до къщата беше съпругата на извършителя, която беше вътре в къщата и ние след като я изкарахме, после никой друг не е влизал. Съпругата на пострадалия, Н., беше извън къщата. Тя откъде някъде дойде. Аз бях извън имота на входа на имота, на улицата до колата, в близост до нашия автомобил, като наблюдавах хем нашия автомобил, в който настанихме извършителя и недопусках други лица да влизат вътре в двора. В ПУ „Петолъчка“ съм от 2020г. и специално с това семейство никога не сме работили и аз лично не съм ходил на сигнали при тях. Други колеги може да са имали сигнали, но не зная. Нямам информация да са проблемно семейство.

СТРАНИТЕ: Нямаме повече въпроси към свидетеля. Съгласни сме да бъде освободен от залата.

Със съгласието на страните съдът освободи свидетеля от залата.

Съдът ПОКАНИ подсъдимия да даде обяснения.

Подс.В.: Поддържам си предишните обяснения от предходното заседание. Не искам да давам обяснения днес.

Съдът констатира, че е налице съществено противоречие в дадените обяснения на подсъдимия в съдебно заседание на 13.02.2024г. и тези, дадени на досъдебното производство на 28.04.2023г. в присъствие на защитник (л.98, отзад, т.1 от ДП) и по-точно две изречения от тях – първото, започващо от „Тогава след като му казах...“ и второто, започващо „Снощи синът ми не ме е...“, относно обстоятелството – имало ли е осъществен удар от пострадалия Р Г. Р. към подсъдимия Г. Р. В..

Предвид това и на основание чл.279 ал.2, вр. ал.1 т.3 от НПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ДА СЕ ПРОЧЕТАТ обясненията на подсъдимия в разпита му като обвиняем на ДП от 28.04.2023г., намиращи се на л.98, отзад, т.1 от ДП, две изречения – първото, започващо „Тогава след като му казах...“ и второто, започващо „Снощи синът ми не ме е...“.

Съдът прочете двете изречения от разпита на обвиняем на ДП от

28.04.2023г., намиращи се на л.98, отзад, т.1 от ДП.

Съдът ЗАПИТА подсъдимия вярно ли е това което е прочел.

Подс.В.: Вярно е това, което прочетохте. Само в къщи ме удари. Като бяхме в антрето не ме е удрял. В антрето само ми посегна и тогава разбрах, че го намушках. Тогава аз му посегнах. Аз паднах и той падна, защото беше хлъзгаво и като паднахме си навехнах даже крака и един месец ме боля крака.

Не е вярно. Удари ме. В къщи на масата бяхме и синът ми ме удари в главата. Аз бях седнал на леглото. Вратата е към слънце засяда, т.е. на запад, а леглото, където бях седнал до масата е далече от вратата. На леглото седеше най-малката ми внучка. Леглото не е срещу вратата. Леглото и вратата в стаята са на около два метра, не са едно срещу друго. В къщи ме удари в главата. Аз се забавих в къщи много. Когато се осъзнах нямаше никой в къщата. Аз тръгнах да бягам и на входната врата на къщата се срещнахме с него.

Трябваше да бягам. Аз видях, че няма никой. Аз като се осъзнах тръгнах да бягам. Ако бях в състояние щях да избягам през прозореца. Аз усетих, че ме удари и застанах на едно място, в къщи няма никой. Аз бягах, защото усетих, че ме удари. В момента бягах от Р, от сина бягам. Него го нямаше в стаята, но аз знам вече, че ме удари и затова бягах от него.

Не искам да казвам друго.

Съдът ПРИСТЪПВА към очна ставка между подсъдимия Г. Р. В. и свид.Н. Х. Р..

На основание чл.143 ал.1 от НПК, съдът постави в очна ставка подсъдимия Г. Р. В. и свид.Н. Х. Р..

Въпрос към двамата: Познавате ли се и в какви отношения се намирате помежду си?

Отговор на свид.Р.: Познаваме се. Той ми е свекър от 21 години вече. Аз винаги съм ги обичала. От тяхна страна не знам какво им е мнението за мен. Обичала съм ги и уважавала.

Отговор на подс.В.: Познаваме се. Н. ми е снаха. С нея никога не съм се карал.

Въпрос към подс.Г. В.: Пострадалият Р Г. Р. ударил ли Ви е на масата на 27 април 2023г.?

Отговор на подс.В.: Да. Удари ме в главата. Аз бях с гръб към него. Занимавах се с детето и ме удари и останах там. По едно време се осъзнах и видях, че няма никой в къщи и хукнах да бягам, обаче на вратата се срещнахме. Като ме удари останах на леглото, не помня какво стана точно.

Въпрос към свид.Н. Р.: Вярно ли е това, което каза подсъдимият В.?

Отговор на свид.Р.: Не, не е вярно. Съпругът ми не е посягал на никой вътре в стаята и не го е удрял. Вътре в стаята никой никого не е удрял.

Въпрос към подс.Г. В.: Свидетелят В. Р. Г. – брат Ви, удрял ли е пострадалият Р Г. Р.?

Отговор на подс.В.: Не видях нищо. Не съм видял В. да удря синът ми

Р. В антрето също не съм видял В. да удря Р. Всичко стана толкова бързо.

Въпрос към свид.Н. Р.: Вярно ли е това, което каза подсъдимия В.?

Отговор на свид.Р.: Не е вярно. В. върна съпруга ми от стъпалата, като си тръгнахме и го събори в ъгъла между хладилника и стената и започна да му нанася удари. В този момент, в който ние с децата и съпруга ми излизяхме от единия коридор към антрето, свекърът ми седеше на мястото си, където стоеше на масата и свекърва ми му се караше да престане. Видях от прозореца към стаята, от антрето.

Въпрос към свид.Н. Р.: Видяхте ли подсъдимия да размахва нож?

Отговор на свид.Р.: Не видях подсъдимия да размахва нож. Аз видях ножа, когато вече той го извади от тялото на съпруга ми, като му дърпах ръцете.

Въпрос към подс.Г. В.: Вярно ли е това, което каза свид.Н. Р.?

Отговор на подс.В.: Вярно е това, което каза Н..

Въпрос към свид.Н. Р.: Имаше ли изречени думи от подсъдимия към съпруга Ви „Махай се, махай се!“

Отговор на свид.Р.: Не знам, децата ми плачеха. Не си спомням изобщо думи.

Въпрос към подс.Г. В.: Вярно ли е това, което свид.Н. Р. каза?

Отговор на подс.В.: Да. Казах му „Махай се, махай се“ на Р. Кой иска да убива детето си. Казах му „Махай се! Отивай си!“.

Въпрос към свид.Н. Р.: Видяхте ли да се е подхлъзнал в антрето подсъдимия?

Отговор на свид.Р.: Нямам спомен. Не съм видяла подсъдимият да се е подхлъзнал в антрето.

Въпрос към подс.Г. В.: Вярно ли е това, което каза свид.Н. Р.?

Отговор на подс.В.: Аз се подхлъзнах и паднах в антрето. Те бяха зад него. Дърпах ли го, бутнах ли го, когато го намушках. Н. и брат ми бяха зад Р. Какво правеха, не разбрах. Дърпах ли го, бутах ли го, не разбрах.

Въпрос към свид.Н. Р.: Вярно ли е това, което каза подсъдимия, че сте били Вие и свид.В. Г. зад съпруга Ви Р. Р. и сте го бутали, дърпали?

Отговор на свид.Р.: Не е вярно. Съпругът ми беше повален от В. на земята и В. му нанасяше удари. Върху разсад беше паднал съпруга ми до хладилника и стената на самото антре. Имаше разсад по земята. Децата ми И. и Б. дърпах чичо си М., както и аз, и му се молеха да престане. В. беше от мое ляво, срещу съпруга ми. Съпругът ми беше на стената опрян, а ние всички бяхме пред него. В. беше от мое ляво и до хладилника, до стената, беше свекъра ми. Аз бях някъде помежду децата, защото децата ми дърпах чичо си и се молеха да го пусне. Единственото нещо, което чух нея вечер е „Моля ви се, моля ви се!“. Аз бях в близост до В. и Р. и дърпах ръцете на В.. Аз дърпах повечето В. и то не точно за ръцете, а за ръкавите, за якето му да престане да го удря. Видях подсъдимия, когато изкара ножа. Всичко беше нея вечер просто ... ужасно. Не бях зад гърба на Р и В. не беше, бяхме пред него, и свекърът ми беше пред него. Гърбът му на Р беше на стената.

Въпрос към ДВАМАТА: Имате ли въпроси помежду си?

Въпрос на подс.Г. В. към свид.Р.: Те, брат ми и снаха ми, като бяха отвън за какво влязоха вътре в къщи пак отново?

Отговор на свид.Р.: Защото В. върна съпруга ми от стъпалата вътре в къщата в антрето. Хвана го за тила и го събори на земята В. и започна да му нанася удари. Съпругът ми го изкарахме навън – аз, И. и Б.. В. не е бил с нас.

Свидетелката Н. Р.: Нямам въпроси към подсъдимия.

Подсъдимият Г. В.: Нямам повече въпроси към свидетелката.

Съдът ПРИКЛЮЧИ очната ставка между подсъдимия Г. Р. В. и свид.Н. Х. Р..

Съдът покани свид.В. Р. Г. в залата.

Съдът ПРИСТЪПВА към очна ставка между подсъдимия Г. Р. В. и свид.В. Р. Г..

На основание чл.143 ал.1 от НПК, съдът постави в очна ставка подсъдимия Г. Р. В. и свид.В. Р. Г..

Въпрос към двамата: Познавате ли се и в какви отношения се намирате помежду си ?

Отговор на свид.В. Г.: С подсъдимия сме братя. В добри отношения сме помежду си.

Отговор на подс.В.: Със свидетеля сме братя. В добри отношения сме с него.

Въпрос към свид.В. Г.: На масата Р ударил ли е подсъдимия Г. В.?

Отговор на свид.В. Г.: Да. Удря го, хвърля го на салона. Аз влизам помежду тях да ги разтървам и изкарвам племенника си от вратата. Батко взима ножа и го мушка.

Въпрос към подс.Г. В.: Вярно ли е това, което каза свидетелят В. Г.?

Отговор на подс.В.: Не е вярно. Не помня да бях на земята. Р ме удари на масата и аз останах на леглото. Не помня да съм паднал на земята. Като се осъзнах на леглото бях и станах, и тогава тръгнах да излизам. Не е вярно, че В. е бутал Р. Те, В., брат ми и снаха ми бяха зад него и аз виках на Р „Махай се, махай се!“. Тогава видях, даже не можах да се обуя добре, видях ножа на прозореца и размахвах го ножа. Даже мога да кажа, че от моите двете внучки, единият от тях ряза риба, но не помня кой беше, И. ли беше, не помня. Те рязаха рибата и сигурно те са оставили ножа там на прозореца до обувалника.

Въпрос към свид.В. Г.: Вярно ли е това, което каза подсъдимия. Така ли беше?

Отговор на свид.В. Г.: Не, не е така. Аз бях, зад гърба ми не виждам брат ми и нож. Бутам племенника си зад вратата на антрето да излиза навън от салона от антрето от къщата. Зад мен не виждам брат ми. Мушка го брат ми и Р сяда на земята.

Въпрос към свид.В. Г.: Удряли ли сте пострадалия Р Р.?

Отговор на свид.В. Г.: Не. Не съм удрял пострадалия Р. Аз го хващам да го изкарам през вратата. Ние не сме се виждали. Той ми е племенник. Идва от Г., здравей – здрасти и кавгата стана.

Въпрос към подс.Г. В.: Вярно ли е това, че свид.В. Г. не е удрял сина Ви Р Р.?

Отговор на подс.В.: Аз не съм видял В. да удря Р.

Въпрос към свид.В. Г.: Къде се намираха всички останали, когато бутахте постр.Р Р. навън да излиза?

Отговор на свид.В. Г.: Вътре в къщи. Буля, жената на брат ми, не я видях. Децата при мен бяха. Аз с тях бях. Никой не съм удрял. Само бутам Р навън да излезе. Всички останали бяха вътре в къщи, в стаята. Заедно бяхме с децата в едно помещение. Като бутах Р, подсъдимия беше зад гърба ми и не го виждам. Като бутах Р, децата са хванати за моите ръце. Те бутаха мен, аз бутам баща им. Буля С. не я видях. Ръцете ми вързани, не мога да се откопча да бутам навън аз. Н. беше вкопчена за ръцете ми. Те бутаха мен, децата и жена му на Р, а аз бутах Р да излиза навън.

Въпрос към подс.Г. В.: Вярно ли е това?

Отговор на подс.В.: Не е вярно. Те влязоха след това. Нито децата бяха там, нито той. Никой нямаше. Аз като се осъзнах никой нямаше, нито децата, нито той, нито Н., нито жена ми С.. Нямаше никой в къщи. В антрето, като се обувах тогава се отвори вратата и видях Р насреща ми и взе да посяга. Отвори се входната врата на къщата и видях Р срещу мен. Те бяха зад него, снаха ми и брат ми бяха зад него зад Р. Дърпаха ли го, какво го правеха, бутаха ли го, какво правиха не знам и тогава го намушках. Аз без да искам го намушках, не съм искал да го намушкам.

Въпрос към ДВАМАТА: Имате ли въпроси помежду си?

Свид.В. Г.: Нямам въпроси към подсъдимия.

Подс.Г. В.: Нямам въпроси към свидетеля.

Съдът ПРИКЛЮЧИ очната ставка между подсъдимия Г. Р. В. и свидетеля В. Р. Г..

Със съгласие на страните, съдът освободи свид.В. Г. от залата.

Съдът ПОКАНИ подсъдимия, ако иска да даде обяснения.

Подс. В.: Няма да давам обяснения. Не желая повече да давам обяснения.

Съдът запита страните във връзка с приключване на съдебното следствие.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам доказателствени искания. Считаю делото за изяснено от фактическа страна, поради което предлагам да приключите съдебното следствие и да дадете ход на съдебните прения.

Адв.Д.: Нямаме никакви доказателствени искания. Считаю, че делото е изяснено всестрочно, пълно първо и да бъде приключено съдебното следствие и да дадете ход по същество, с оглед пледоариите на страните.

Частният обвинител Н. Р.: Поддържам казаното от повереника ми.

Адв.Т.: Нямаме доказателствени искания. Да се приключи съдебното следствие.

Подс.В.: Нямаме искания. Да приключи вече.

На основание чл.283 от НПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ПРОЧЕТЕ и **ПРИОБЩИ** към доказателствения материал по делото всички писмени доказателствени материали, събрани на досъдебното производство, имащи значение за изясняване на обстоятелствата по делото.

СТРАНИТЕ: Запознати сме с писмените доказателства. Нямаме възражения по тях.

На основание чл.284 от НПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ПРЕДЯВИ веществените доказателства по делото.

СТРАНИТЕ: Нямаме възражения по доказателствените материали, както и по веществените доказателства. Нямаме доказателствени искания, да се приключи съдебното следствие.

Съдът намира делото за изяснено от фактическа страна. Не са налице процесуални пречки за приключване на съдебното следствие, доколкото не се налага събирането на нови доказателства, не се правят искания в тази насока, не се правят и други искания, които да са пречка за приключване на съдебното следствие, поради което и на основание чл.286 ал.2 и чл.291 ал.1 от НПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИКЛЮЧВА съдебното следствие.

ДАВА ХОД на

С Ъ Д Е Б Н И Т Е П Р Е Н И Я:

ПРОКУРОРЪТ: Поддържам обвинението срещу подсъдимия Г. Р. В. така, както е предявено с обвинителния акт, а именно за това, че на 27 парил 2023г. в с.Г.А., в дома си, умишлено е умъртвил, чрез нанасяне на четири прободно-порезни рани с нож в областта на гръдния кош на рождения си син Р. Г. Р., който е бил на 40 години към момента на извършване на престъплението, като също така поддържам и обвинението по отношение на квалифициращия признак, а именно, че деянието е извършено с особена жестокост. Поддържам изложената фактическа обстановка в обстоятелствената част на обвинителния акт, тъй като считам, че от събраните в хода на досъдебното производство и проверените в съдебното производство доказателства, тази описана фактология се доказва по несъмнен и категоричен начин. Вярно е, че в съдебното производство, част от свидетелските показания, определени свидетели, бяха изменени по отношение на някои факти и обстоятелства. Също така и обясненията на подсъдимия в съдебното производство са различни от тези, които той даде в хода на досъдебното производство, но въпреки това аз считам, че цялостният

анализ на всички доказателства по делото доказват именно фактологията, описана в обвинителния акт. Считам, че няма спор относно авторството на извършеното престъпление, доколкото имаме изобилие от доказателствени източници. Има свидетели-очевидци на самото престъпление, които ясно и категорично посочиха извършителя на престъплението, а именно подсъдимият Г. В., който е изправен пред Вас. Това са всъщност свидетелите Н. Р. и нейните деца – Б. и И., които разпитахме в съдебно заседание. Освен това, самият подсъдим също не отрича, че той е нанесъл прободно-порезни рани с нож на сина си, така че що се отнася до авторството аз считам, че изобщо не е спорен този момент. В случая, спорен е по-скоро механизмът на извършеното деяние, което от своя страна има значение за правната квалификация на извършеното, доколкото то съставлява престъпление по чл.116 от НК така, както е квалифицирано с обвинителния акт и предявено на подсъдимия или съставлява престъпление по друг текст от НК. Считам, че от показанията на Н. Х., както и на нейните деца Б. и И., по безспорен начин се установява, че подсъдимият Г. В. е нанесъл ударите с нож, като всъщност в техните показания се съдържа информация фактически за последният нанесен удар, тъй като всеки от тях заяви на разпита в съдебно заседание, че е видял ножа в ръката на съответно дядо си и на свекъра си, когато бил изваден от тялото на пострадалия. Доколкото от обективно установените факти, посредством извършения оглед на местопроизшествието, оглед на трупа и аутопсията на трупа, както и от изготвената съдебно-медицинска експертиза се установява, че по тялото има нанесени четири прободно-порезни рани, следва да се приеме, че действително подсъдимият е нанесъл тези прободно-порезни рани в горната част на гръдния кош на рождения си син, като това, че свидетелите Х. и нейните деца свидетелстват за един удар, който са видели, по никакъв начин не компрометира извода за това, че подсъдимият е нанесъл четири прободно-порезни рани с помощта на нож. По отношение на средството, с което е извършено престъплението, считам, че по несъмнен и категоричен начин се изясни, че ножът, с който е извършено престъплението е един и това е вещественото доказателство, което е опаковано и залепено с лепенка № Г5448 на ОД на МВР С.. В хода на разследването бяха иззети множество ножове, тъй като по първоначални данни разследващият полицай, когато е посетил местопроизшествието не е имал конкретни насоки и в този смисъл е иззел ножовете, които са се намирили в близост до местопроизшествието. На следващия ден по получени допълнителни данни отново беше извършен оглед в дома и беше намерен ножът, с който е извършено престъплението. Този извод съм възприела, въз основа на извършената ДНК експертиза, която съм описала в обстоятелствената част на обвинителния акт и според която с ножа, който е запечатан в хартиен плик с лепенка № Г5448 е послужил като средство за извършване на престъплението, тъй като е установено наличие на ДНК профил от човешка кръв, която произхожда от пострадалия Р Г. Р.. Моля при анализа на всички доказателства, да кредитирате като достоверни, логични и последователни

показанията на пострадалата Н. Х. Р., както и на нейните деца, които смятам, че абсолютно неподправено в предходно съдебно заседание дадоха подробни показания относно случая, включително през сълзи разказаха какво се е случило. Имам предвид показанията на Б. Г. и И. Р.. Също така, моля да кредитирате като достоверни и логични показанията на кмета на село Г.А., доколкото същият е незаинтересован от изхода на делото и за разлика от другите свидетели няма родствена връзка нито с подсъдимия, нито с пострадалия. От неговите показания черпим информация за това, че пострадалият е бил добър човек, а подсъдимия, както той се изрази, е бил особен човек. В настоящото производство считам, че особеното в случая е, че почти всички свидетели по делото, с изключение на полицейските служители и кмета на селото, всички останали свидетели са роднини и то във всичките аспекти на това понятие – роднини по права, по сребрена линия и по сватовство. Смятам, че при анализа на доказателствата по делото, съдът следва да съобрази това обстоятелство. Също така считам, че следва съдът да не кредитира показанията на свидетеля В. Г. относно механизма на престъплението. Единствено считам, че следва да се кредитира по отношение на факта на нанасянето на ударите с нож от страна на подсъдимия към сина му. Нелогични са показанията на свидетеля В. Г.. Те противоречат на показанията на свидетелката Н. Х. Р., дори и на обясненията на подсъдимия, също така и на показанията и на децата. Нелогично е пострадалият да нанесе удар на подсъдимия, с който да го изхвърли от стаята в салона. От протокола за оглед на произшествието виждаме какво е разстоянието и разположението на произшествието на стаята и на салона. Няма как с удар от страна на пострадалия, подсъдимият да бъде изхвърлен в салона. Този факт не се доказва и от извършеното освидетелстване на подсъдимия, непосредствено след извършеното престъпление. Непосредствено след задържането му, подсъдимият беше освидетелстван с цел установяване на наранявания по тялото му и с цел изследване на версията за сбиване между двамата участници в инцидента и изясняване на ролята на всеки един от тях. В конкретния случай, моля да кредитирате заключението по тази експертиза, която съм я описала и в обвинителния акт и да приемете, че няма нападение от страна на пострадалия към подсъдимия, тъй като не са установени каквито и да било телесни увреждания, даже и повърхностни по отношение на тялото на подсъдимия, а освен това и от показанията на свидетелите Н. Х. и децата Б. и И., също не се установява пострадалият да е нанесъл удар към подсъдимия и по този начин да е предизвикал ответна реакция от страна на подсъдимия. Считам, че нанесените удари, както и вещото лице д-р Ч. е дал становище, са били в процес на динамична обстановка. Това разбираме и от показанията на свидетелите-очевидци. Действително, даже и от полицейските служители, които непосредствено след произшествието са били там, разбираме, че е станала голяма суматоха. Вероятно към момента на деянието също е имало суматоха и пострадалият и извършителят не са били в статично положение. За това говорят и самите рани, които са причинени на пострадалия, но в

никакъв случай не може да се приеме за достоверен механизмът, който подсъдимият заявява в своите обяснения в хода на съдебното производство. В предходното съдебно заседание подсъдимият В. ни обясни, че се е подхлъзнал, подпрял се е и в този момент синът му също се е подхлъзнал и едва ли не насочва към извод за случайно деяние, че синът му се е намушкар случайно в ножа, който той е държал. Тази версия, очевидно цели оневиняването му, но тя не почива на доказателствата по делото. Това е така, тъй като най-красноречивия факт е, че прободно-порезните рани са четири на брой. Ако раната беше една единствена тогава бихме разсъждавали, че действително има вероятност механизмът да бъде такъв, какъвто ни разказва подсъдимия в своите обяснения, но обективно установените четири рани говорят за умишлено нанесени прободно-порезни рани от страна на подсъдимия към своя син и именно от броя и мястото на тези рани и интензитета, черпим информация и за умишъла на подсъдимия. Безспорно е, че убийството е извършено умишлено. Що се отнася до квалифициращият признак, а именно, че деянието е причинено с особена жестокост, следва да отбележа, че в Наказателния кодекс няма легално определение за понятието особена жестокост. Това понятие се извежда от съдебната практика. То всъщност е качество на извършителя, което е проявил самият извършител при извършване на деянието. Според трайната съдебна практика особената жестокост е свързана с конкретни проявления от страна на извършителя, които оформят начина на извършване на убийството и именно за това между особената жестокост и изпитаните болки и страдания, от страна на пострадалия, не съществува пряка зависимост. Особената жестокост е проявено качество на самия извършител при извършване на престъплението и въпреки, че в случая вещото лице д-р Ч. е дал становище, че пострадалият не е изпитал силни болки и мъчения, предвид характера на нанесените рани, това не игнорира извода за наличието на проявена особена жестокост от страна на подсъдимия. Нанасянето не на един, а на четири удара в тялото на рождения си син е именно проява на хладнокръвие от страна на подсъдимия, поради което считам, че и този квалифициращ елемент от предявеното спрямо подсъдимия обвинение е налице. В този смисъл, Ви моля да постановите присъда, с която да признаете за виновен подсъдимия Г. Р. В. за извършено престъпление по чл.116 ал.1 т.3 предл.3 и т.6 предл.3, вр. чл.115 от НК и да му наложите най-тежкото наказание, а именно наказание Лишаване от свобода за срок от 20 години, което да изтърпи при първоначален строг режим. Моля за Вашия съдебен акт в този смисъл.

Адв.Д.: Като повереник на пострадалата и частен обвинител считам, че в хода на съдебното следствие, проведено по наказателното производство, делото беше изяснено всестранно, пълно, ясно и точно. Събраха се всички доказателства за извършеното престъпление, обстоятелствата, при които е извършено, механизма на извършването му, действията, с които е извършено умишлено от страна на подсъдимия и неговата вина. Считам, че тези противоречия, които се установиха в обясненията на подсъдимия, дадени

пред съда в съдебното следствие и дадени в хода на досъдебното производство се изясниха изцяло. Това, че той застава на позицията, едва ли не, че има неизбежна отбрана, при която той е действал или деянието му е случайно или някакви други, така да се каже, смекчаващи вината обстоятелства, не са налице. Това е едно обяснимо поведение от страна на подсъдимия, а именно да изрази своята защита в хода на съдебното дирене и да омаловажи едва ли не собственото си поведение. По доказателствата и техния анализ няма да се спирам, тъй като прокуратурата ясно анализира и посочи всички от тях, най-вече тези, което са противоречиви помежду си, но ясно трябва да се заяви пред съда, че по безспорен и категоричен начин се установи, че подсъдимият следва да бъде признат за това престъпление, за което му е повдигнато обвинение в хода на досъдебното производство и това престъплението, което му е повдигнато и с обвинителния акт от прокуратурата пред съда. Установи се, че по безспорен и категоричен начин подсъдимият е извършил тежкото умишлено престъпление – убийство на собствения си син и считам, че следва да си понесе за това наказателната отговорност, предвидена в закона. Още веднъж заявявам, че неговата защита пред Вас е съвсем обяснима, тъй като той е подсъдим за убийство. Може да говори каквото си иска и каквито си обяснения намери за добре, но тези негови обяснения не се подкрепят от останалия събран доказателствен материал. Ще се спра по-подробно на наказанието, което следва да се наложи на подсъдимия като вид и като размер и като такова, което може да изпълни целите на заложените в разпоредбата на чл.36 от НК. Изхождайки от тази разпоредба, а именно чл.36 от НК, че наказанието се налага с цел да се поправи и превъзпита осъдения към спазване на законните и добрите нрави, да се въздейства предупредително върху него и да му се отнеме възможността да извърши друго престъпление и да се въздейства на обществото по същия начин, както и разпоредбата на чл.54 от НК, който определя механизма на определянето на наказанието от съда, а именно, че съдът определя наказанието в пределите, предвидени от закона за извършеното престъпление, като се ръководи от разпоредбите на общата част на НК и взема в предвид степента на обществената опасност на деянието и дееца, подбудите за извършване на деянието и другите смекчаващи и отегчаващи обстоятелства, считам, че на подсъдимия следва да му бъде наложено най-тежкото наказание, предвидено в състава за осъществяването, на който той е обвинен от прокуратурата с обвинителния акт, а именно 20 години Лишаване от свобода при строг режим на изтърпяване. Именно това наказание считам, че ще изпълни целите, посочени в разпоредбата на чл.36 от НК за поправяне и превъзпитаване на подсъдимия най-вече. Освен, че съдът се ръководи от разпоредбата на чл.54 от НК при определяне на конкретното наказание за подсъдимия считам, че следва да се цени и процесуалното поведение на подсъдимия. Дали от това негово процесуално поведение се извлича убеждението, че с конкретното наказание, определено от съда, ще се въздейства върху подсъдимия да се поправи и превъзпита, т.е. дали това

негово поведение се явява някаква първоначална гаранция за поправянето му. Действително законът позволява на подсъдимия да дава каквито намери за добре обяснения по конкретния случай, но тези обяснения накратко казани или обяснени, че едва ли не той е действал при неизбежна отбрана, взел е нож, с който е извършил престъплението не за да убие сина си, а за да се защитава от неговото нападение и като му е казал, замахвайки с ножа, да престане и да се маха от дома му и така по този начин пострадалият сам се пробол четири пъти на този нож, са напълно необосновани, цинични и обидно подигравателни към пострадалите и към всички нас. Вместо подсъдимият да изрази дълбоко съжаление за случилото се, да изкаже дълбоки съболезнования и съжаление към пострадалите, да разкаже на съда обективната истина за случая, това, според нас, обидно измислено процесуално поведение на защита от негова страна следва да бъде отчетено от съда при определянето на наказанието, което следва да му се наложи за престъплението, което е извършил. Считам, че подсъдимият пропуска момента, в който чрез своите честни обяснения и истинско разкажание да даде надежда и гаранция за своето поправяне и превъзпитание, каквато е целта на следващото му се наказание. Такова за съжаление беше и поведението му в проведената в настоящото съдебно заседание очна ставка, поради това изразявам становището на пострадалата и частния обвинител, че с наказание по-малко от 20 години Лишаване от свобода на подсъдимия няма да може да му се въздейства да се поправи и превъзпита и да се въздейства по същия начин и на обществото. Поради това пледираме за наказание при предимно отегчаващи вината обстоятелства, защото престъплението е особено тежко - убийство на син, защото и преди престъплението подсъдимият се е отнасял към сина си особено грубо. Бил е лош и неуважителен към него. Не е проявявал никаква бащина обич към него, никакви чувства на привързаност и отговорност като баща. Едва ли не, той не е бил негов син, а някакъв чужд син, чужд човек. Обвинявал го за това, че предимно като е бил в чужбина, като е работил там и като е изкарвал някакви финансови средства, той не го е подпомагал и то е ясно, че няма да може да го подпомага, тъй като пострадалият има шест деца, които в следствие на престъплението останаха сираци. С деянието, както казах, подсъдимият остави шест деца сираци и вдовица. Положението към настоящия момент е ужасно тежко, след загубата на най-близкия за тях човек. Поради това, считам, че именно това наказание 20 години Лишаване от свобода при строг режим на изтърпяване е най-подходящото наказание за подсъдимия. Моля в този дух да бъде Вашият съдебен акт.

Частният обвинител Р.: Потвърждавам това, което каза моя адвокат. Няма какво друго да добавя.

Адв.Т.: Уважаема госпожо Председател, уважаеми господин съдия, уважаеми съдебни заседатели, срещу подзащитният ми Г. Р. В. е повдигано с внесения обвинителен акт най-тежкото обвинение по нашия Наказателен кодекс, а именно за престъпление по чл.116 ал.1 т.3 предл.3 и т.6 предл.3, вр.

чл.115 от НК, а именно, че на 27 април 2023г. в село Г.А. умишлено умъртвил чрез нанасяне на прободно-порезни рани с нож в областта на гръдния кош на рождения си син Р Г. Р., който към момента е бил на 40 години, от същото село, като това деяние е извършено с особена жестокост. Изслушах много внимателно, както пледоарията на Окръжна прокуратура С., така и на повереника на частния обвинител, но за разлика от тях считам, че изложеното в обстоятелствената част на обвинителния акт почива изцяло на предположения. Говоря за описаната фактическа обстановка. Считам, че в хода на съдебното следствие, което беше проведено лично от Вас, събраните доказателства по никакъв начин не потвърдиха категорично фактическата обстановка, която е описана в обвинителния акт, а именно начина и механизма, по който е извършено убийството. За да не остана криворазбран, за мен като негов защитник, няма никакъв спор по доказателствата, че това е лицето, което е извършило убийството на пострадалия, но след като се запознах с всички писмени и гласни доказателствени материали в хода на досъдебното производство, след като присъствах като негов защитник в съдебната зала при провеждане на съдебното следствие, аз по никакъв начин не мога да се съглася с тезата, изказана от прокуратурата и от частния обвинител, че убийството е извършено именно така, както е описано в обстоятелствената част на обвинителния акт. На практика, Вие виждате сами, че единственият, който може да каже как е извършено убийството – това е подсъдимият В.. Да, извършени са голям брой експертизи, извършен е оглед, от който може да бъде направено предположение, евентуално и то не едно, как е настъпил конфликтът. Няма спор по въпроса, че е имало конфликт, след това физически контакт между подсъдимия и пострадалия, при който той е нанесъл един или няколко удара. Това, на първо място, се подкрепя от неговите обяснения, потвърждава се от експертизите. Също така говоря и за нанесените множество удари по неговото тяло и в следствие настъпилата му смърт. Има съдебно-медицинска експертиза, която казва каква е причината за смъртта, но това дали пострадалият е нападнал първи клиента ми или е станало обратно, няма как да се съглася, че има категорични доказателства, които да подкрепят едната или другата страна. Всичко изложено от прокуратурата, за мен, изцяло лежи на предположения. В крайна сметка, аз лично считам, че има контакт, при който и върху клиента ми е оказана физическа сила. Вие виждате, че след задържането веднага същият е бил освидетелстван. Има протокол изготвен в присъствието на поемни лица, при който не са открити обективни следи от насилие в областта на лицето му, а напротив - във всички свидетелски показания се твърди, че са се бутали, дърпали и удряли. Това става ясно, както в обясненията си още тогава, впоследствие и пред Вас, той сочи, че е имал наранявания, болки в главата, но към момента не са били отразени от вещното лице в протокола. В следствие, след като е приведен в ареста, се е оплаквал многократно от болки в главата и врата, именно от нанесените удари от сина му и това е обективизирано в ареста, т.е. това може да бъде направено абсолютно обосновано, че върху него

действително е имало нападение и оказано физическо насилие или най-малко, ако е нямало нападение, както се твърди от отсрещната страна, върху него е упражнено насилие. Дали при защита или не, това вече е друг въпрос, оставям на Вас Вие да прецените. Представителят на прокуратурата се опитва съвсем схематично и бегло да ни наведе на мисълта, че пострадалият се е защитавал, като се позова на заключението на съдебно-медицинската експертиза, доколкото си спомням и на ДНК експертизата. Аз, обаче, считам, че от тези данни, които дават двете експертизи, може да се направи съвсем различен извод. Пак казвам, за мен като негов защитник, няма спор, че той е извършителят на престъплението. Доказателствата са категорични. Всички тези доказателства, които посочих – ДНК експертизата, СМЕ, неговите обяснения, даже бих казал самопризнанията, те са такива, свидетелските показания несъмнено водят до извода, че той е авторът на това деяние, за което е изправен пред Вас на съд. Проблемът е какви са били причините, за да се стигне до това убийство. Какъв е мотивът на Г. Р. да убие сина си с когото непосредствено преди това и с цялото му семейство са били на една маса. Аз считам, че в конкретния случай трябва да обърнете особено внимание на правните квалификации. Не чух нито от прокурора, нито от колегата по-обстойна пледоария в тази връзка, нито пък в обвинителния акт, нито в изложеното днес пред Вас да се сочи – какъв е мотивът за това убийство. Какво имам предвид, обвинението е, че убийството е извършено умишлено и то с особена жестокост. Именно, поради тази най-тежка квалификация и поради близката родствена връзка между подсъдимия и пострадалия, делото се разглежда от разширен състав на Окръжен съд-С. – двама съдии и трима съдебни заседатели. Направих си труда, а и от практиката, която имам, твърдя, че в конкретния случай в хода на съдебното следствие не са събрани, аз ще се изразя малко по-меко, не са събрани достатъчно категорични доказателства, които несъмнено да сочат така, както изисква НПК, че деянието е такова, а именно по чл.116 ал.1 т.6 предл.3, вр. чл.115 от НК, а именно, че убийството е извършено с особена жестокост. В настоящото производство е извършена съдебно-медицинска експертиза, приехме я, четохме я в хода на съдебното следствие, приехме я със съгласието на всички страни и в нея в заключението е посочено какви прободно-порезни наранявания има, колко те са на брой и как са били нанесени на пострадалия. Посочено е също, че смъртта е настъпила постепенно, не веднага и то от хеморагичен шок и анемия, без пострадалият да изпитва значителни болки. Да, това безспорно е така и при всяко убийство няма никакъв спор, че пострадалите изпитват и чувстват болки, но за мен никъде в тази експертиза не е посочено, че до смъртта си жертвата е изпитвала силни и продължителни болки извън тези, които нормално се изпитват от жертвите на убийство. Наказателно-правната теория, а и константната съдебна практика, касаеща този въпрос, а именно тази квалификация сочат, че за да бъде квалифицирано едно деяние по този текст са необходими доста по-голям на брой условия и признаци. Да не говорим, че както казах във въпросната съдебно-медицинска

експертиза няма и дума за това какви болки и страдания е изпитвала жертвата. Вярно е, както наказателно-правната теория, така и в практиката на Върховния съд се сочи, че това не е само медицински въпрос, но там се сочи, че особената жестокост е външна характеристика на убийството, чрез която се отразяват субективните качества на дееца. При това не е задължително да се установи дали деецът извън убийството е въобще жесток човек. Достатъчно е това качество да е проявено при осъществяване на деянието, за да се квалифицира убийството за извършено с особена жестокост. На първо място, то трябва да отговаря по интензитет изпълнителната дейност и явно да надхвърля необходимите за причиняване на умъртвяването, но в нашия случай това не е налице. На второ място, по начин на изпълнение умъртвяването сочи на допълнително субективни отношения към жертвата, съдържащо неоправдана злоба, ожесточение, мъст или желание за положителни психически изживявания от извършеното, за да е налице и тази тежка квалификация особена жестокост. Убийството с особена жестокост е налице и когато смъртта е причинена само с един удар, ако чрез него деецът е проявил изключителна ярост, ожесточение, отмъстителност или садизъм. Ще си позволя още малко и да цитирам решение на Върховен съд по подобен случай и това е най-вече за съдебните заседатели. Там се сочи, че пораженията върху пострадалия, за да е налице тази квалификация, трябва да са особени. Той преди да умре да е изживявал извънредни мъки, болки и страдания в един по-продължителен период от време и те да са такива в по-висока степен от нормалните такива за едно убийство. Следователно, за тази квалификация убийството с особена жестокост, като причинено такова, следва да имате предвид не тези болки и страдания, които са свойствени за всяко едно убийство и всяко едно въздействие върху човешкото тяло, а като елемент на състава на квалифицираното убийство, трябва да се съзнава от дееца и да има външно изражение върху пострадалия. Нещо повече, самият начин на умъртвяване трябва да е наложил този извод, да подсказва, че той е имал намерение да го умъртви не с каквато и да е жестокост, а с особена жестокост. В конкретния случай ударите са нанесени един след друг, за да се причини незабавна смърт на пострадалия. Силата на удара също не може да бъде белег за такава жестокост, защото очевидно, който убива трябва да употреби сила главно, за да причини смъртта. Обратно, бавното и продължително вкарване на ножа в тялото на жертвата с не голяма сила може да бъде изява на особена жестокост. Когато деецът убива той не мисли за начина, по който ще изтече кръвта на жертвата, а в дадения случай подсъдимият съвсем не е искал смъртта на пострадалия да настъпи бавно и да чувства по-големи болки и страдания. Доколкото това е вярно се вижда в обстоятелството, като с всичко това считам, че действията на подсъдимия не са израз на особена жестокост, каквито изисква чл.116 т.6 от НК. Нещо повече, при запознаване още с обвинителния акт, направих си труда много подробно да се запозная с него, никъде в обстоятелствената част не беше описано защо внеслият обвинителния акт прокурор счита, че е налице тази

квалификация. В обстоятелствената част също никъде не е посочено нещо по този въпрос, а накрая в диспозитива на обвинението е посочено само, че убийството е извършено с особена жестокост. Има богата практика по този въпрос и ако съм разбрал правилно, аз в конкретния случай, като защитник на подсъдимия В., не съм съгласен с тази по-тежка квалификация на деянието. На следващо място, както представителят на прокуратурата и повереника на частния обвинител поискаха от Вас на клиента ми да бъде наложено наказание Лишаване от свобода, доколкото разбрах 20 години, при превес на отегчаващите отговорността обстоятелства, като единственото смекчаващо обстоятелство прието от двамата представители на обвинението беше чистото му съдебно минало. Според мен като защитник, правилната квалификация на деянието, предмет на това дело, е по чл.119 от НК. Тъй като в конкретната ситуация, в която подсъдимият Г. В. е нанесъл един или повече удари с нож на сина си Р. Г. Р., според доказателствата по делото, той се е намирал в състояние на неизбежна отбрана. Против него обективно е имало противоправно поведение на пострадалия, който си е тръгнал със семейството си, излязъл е от дома на баща си Г. В., като преди това на масата между тях е имал словесен конфликт и спречкване. След като е излязъл от стаята и коридора на къщата, същият се връща обратно към баща си, като това негово поведение е възприето като непосредствена заплаха за живота и здравето му от свидетеля В. Р.. Според мен, няма нито едно доказателство, което да сочи на умишлено убийство. На първо място, няма мотив подсъдимият Г. Р. да причини смъртта на сина си Р. Р.. Въпреки влошените им отношения и агресивното поведение на пострадалия, след като са употребили алкохол при предишните им конфликти, не се е стигало до по-тежки последици. В конкретната вечер пострадалият Р. е отишъл на гости на родителите си със семейството си, за да се видят преди заминаването му за Г.. Били са посрещнати, седнали са на масата, черпили са се, малолетните и непълнолетните деца са били с тях и отношенията им са били нормални. В хода на разговорите се е стигнало до някаква точка на напрежение, а именно за закупуване на сламопреса. Също така разговор по телефона със сестрата на пострадалия Р. и по този повод отношенията са се изострили, като съпругата на пострадалия Р., Н., се е опитала да избегне разрастването на конфликта, като е подканила съпруга си и децата си да си тръгнат. Напуснали са дома на подсъдимия В., като са продължили да си разменят обидни думи и заплахи и пострадалият Р. е излязъл. След което се е върнал и именно това негово връщане вече е възприето като заплаха от всички. Братът на подсъдимия В. Р. се е опитвал да спре пострадалия Р. Р., а в уплахата си подсъдимият се е върнал в стаята и виждайки нож го взема и се насочва към нападателя. Именно, според мен, това са обстоятелствата, довели до нанасянето на увреждащите удари, а не предварително формиран умишъл у подсъдимия В. да причини смъртта на сина си. Никакви индикации и намерения не е имало у него до момента, в който пострадалият Р. се връща към баща си в къщата. Няма обстоятелства от личен, имуществен или битов характер, които да са

довели по-рано до желание у подсъдимия В. да убие сина си, той да е взел такова решение да се подготви да го осъществи и да изчаква подходящия момент и обстановка да изпълни намерението си. Това го няма в подсъдимия. Аз бих си позволил да поискам от Вас и бих помолил при определяне на наказанието и в двата случая, казвам и в двата, ако приемете, че от една страна е налице правна квалификация по чл.116 ал.1 т.3, вр. чл.115 от НК или по чл.119 от НК – убийство, извършено при превишаване пределите на неизбежна отбрана, да определите наказание при превес на смекчаващите вината обстоятелства, а не така, както поискаха от Вас държавното и частното обвинение и аргументите ми за това са следните, на първо място, според мен са следните смекчаващи вината обстоятелства – това е чистото съдебно минало, самопризнанията на подсъдимия В., както и добрите му характеристични данни. Отегчаващи вината обстоятелства, според мен, не са налице. Посоченото като отегчаващо вината обстоятелство в обвинителния акт предишно осъждане не е налице и не следва да се взема предвид при определяне на размера на наказанието на подсъдимия В., тъй като той е бил осъждан през далечната 1998г., т.е. преди повече от 25г., като същият очевидно е реабилитиран по право, като реабилитацията му заличава всички последици от осъждането и към момента това обстоятелство обективно не съществува. Ето защо, считам, че наказанието му следва да се определи при изключителен превес на смекчаващите вината обстоятелства към законния минимум на предвиденото в закона наказание. Никой не оправдава убийството, но стъпим ли на тази основа всяко убийството само по себе си трябва да го приемете, че е такова обстоятелство, което за мен е абсолютно несериозно и аз като негов защитник продължавам да съм на тезата, че в конкретния случай са налице само смекчаващи отговорността обстоятелства. Избягвам да искам от Вас прилагане на чл.55 от НК, но Ви моля наказанието да бъде наложено при изключителен превес на смекчаващите отговорността обстоятелства. Основното ми искане и ударението на моята защита е това, че в конкретния случай деянието на моя клиент от обективна и субективна страна не съставлява квалифицирано убийство така, както е описано в обвинителния акт, а и доказателствата, които бяха събрани, не сочат на тази квалификация. За това Ви моля, ако признаете за виновен подсъдимия, както и да го оправдаете по тази квалификация и да го осъдите за деяние по чл.119 от НК, като му наложите наказание около и под средния размер, и при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства.

Реплика на адв.Д.: Аз категорично възразявам срещу становището на колегата, а именно защитникът на подсъдимия, че са налице обстоятелства, а именно едва ли не е налице неизбежна отбрана, при която е действал подсъдимият и поради това да се преквалифицира деянието от този състав, за който му е повдигнато обвинение и в посочения от защитата на подсъдимия друг състав на престъпление. Искам едно единствено нещо да обърна внимание на съда и на съдебните заседатели, че дори и сега в пледоарията си защитникът на подсъдимия не посочи от фактическа страна да е налице

някакво непосредствено нападение. Моля това да има предвид съдебният състав при определяне на фактите при извършеното деяние, мотивите и престъплението, което е осъществено от подсъдимия, за което е обвинен от прокуратурата.

Съдът ДАВА ПРАВО на ЛИЧНА ЗАЩИТА на подсъдимия.

ПОДС.Г. В.: Аз не съм искал да го убивам, госпожо. Кажете ми, кой иска да си убива детето си. Изпратих го да си отива. На дете не съм посягал до днешния ден.

Съдът ДАВА ПРАВО на ПОСЛЕДНА ДУМА на подсъдимия:

ПОДС.Г. В.: Искрено съжалявам много, много. Да не се стига до това. Не съм искал, разберете ме. Това нещо не съм искал и обмислял да го правя. Не съм обмислял да го правя никога през живота си това нещо, да убия сина си.

Съдът се ОТТЕГЛИ на тайно съвещание.

След тайно съвещание, съдът ОБЯВИ присъдата си, като РАЗЯСНИ на страните правото им на жалба и/или протест и ОБЯВИ и срока за изготвяне на мотивите по чл.308 ал.2 от НПК, не по-късно от шестдесет дни.

Съдът ОБЯВИ и определението си по чл.309 ал.1 от НПК, с което потвърди взетата по отношение на подсъдимия Г. Р. В. мярка за неотклонение Задържане под стража.

Протоколът се изготви в съдебно заседание.

Заседанието по делото се закри в 13.55 часа.

Председател: _____

Секретар: _____